

γμή και σπρωγμένοι απ' την απραξία τους, μπορούσαν να τού
έτοιμάσουν κανένα άσχημο παιχνίδι. Κράτησε λοιπόν στο σπλή-
ναιο δέκα απ' τούς πιο άφωσιμένους του και τούς υπολοίπους
είκοσι, τούς ξησπότησε πάλι στην πάμπλα υπό την άρχηγία του
πιστού ύπαρχηγού του Φράνκ, για να συνεχίσουν τις έγκληματι-
κές επιχειρήσεις των.

Ο Ουακτένιο, καθώς βλέπουμε, ήταν σπανία φρονήσεως άρ-
ηγός, κι ήξερε κατά βάθος, έπισης, το ποιόν τών αξιολύτων
παλληκαριών του...

"Όταν ο Φράνκ κ' οι ύπαδοί του άπομακρύνθηκαν απ' το σπλή-
ναιο, ο λήστωρχος έγεννε στον δόκτορα να τόν άκολουθήσει
και τόν ώδηγησε στο διαμέριμα του στρατηγού. Έκει, άφοβ μέ
σαρκαστικό τρόπο τούς ύσθησε τόν Έναν στον άλλον—λές
κάδέν γνωρίζοντοσαν άπό πριν—τούς άφησε μόνους—κι' άποσύρ-
θηκε. Φεύγοντας όμως, έδειξε το πιστόλι του στον Ιατρό και
πρόσθεσε:

"Έχω άκουσει και μου δόθηκε ή εύκαιρία να τό καταλάβω
κι' ο ΄νιος, ότι είσαι Ένας μισότρελλος, κύριε δόκτωρ... Πρόσεξε
λοιπον μήπως σοφ έρθη ή βρει να δραπέτευσης, γιατί στο πρώ-
το σπλήμα σου θα κινήσει τη γνωριμία τών μολυβιδών του πιστο-
λιού μου... Είμαστε ξεσηγημένοι, τώρα.

Ο δόκτωρ Έγεννε καταφατικά με το κεφάλι του, προσποητό
τρεμαγμένος. Στά χείλη του όμως ανέθηκε Ένα ανάλαφρο είρω-
νικό χαμόγελο, το όποιο δέν πο-
οεξε εύτυχώς ο λήστωρχος.

Στήν εμφάνισι του σφοδύ Ια-
τρού, το σκοτεινό πρόσωπο του
στρατηγού φωτίστηκε άπό άμυ-
δρή έλπίδα.

—Σεις εδώ, γιατρέ μου ; τού
είπε σφίγγοντας του το χέρι ο-
ταν έμειναν πιά μόνοι. Νά χα-
ρά άραγε ή να λυπηθώ για την
καρουσία σας κοντά μου;

—Είμαστε μόνοι !... Έντελώς
μόνοι; ρώτησε θιαστικά ο δό-
κτωρ, χωρίς ν' άπαντήση στά λό-
για του στρατηγού.

—Έτσι πιστεύω, τουλάχιστο.
Έκανε με άπορία ο στρατηγός.
Δέν βλέπω τουλάχιστον άλλον, έ-
κτός άπό σας κι' άπ' τόν Νέγρο
μου!

Ο δόκτωρ άπό πρόνοια έβαξε
προφυλακτικά όλες τις γωνίες
του διαμερίσματος, προχώρησε
άρεκτά και στον Έναν διάδρομο
και στον άντικυρυνόν και τέλος
έαναγκάρισε καθυποχασμένος.

—Μπορούμε να μιλήσουμε έ-
λεύθερα! είπε.

Πολύ μικρή έμπιστοσύνη τού
είχε ώστόσο ο στρατηγός, ξέρον-
τας την κλασσική άφηρημάδα
του, και γι' αύτό περιωρίστηκε
μόνον να τόν ρωτήσει με άγωνία:

—Τι κάνει ή άνειψία μου, για-
τρέ;... Είπε ζωντανή;... Ποό
θρίσκαται;

—Ναυχάστε, στρατηγέ μου...
Ζή, δέν έχει άπολύτως τίποτε και
θρίσκαται άσφαλεστάτη κοντά σε
κάποιον που λέγεται Μεγάλη
Καρδιά, κι' ο όποιός την περιποι-
είται με τόν πιο μεγάλον σεβα-
σμό!...

Ο στρατηγός έβγαλε Ένα στεναγμό άνέκφραστης άνακουφι-
σεως. "Ένα ζωντανό θάρρος στήλωσε την ψυχή του.

—Δοξαζόμενο τ' όνομα του Θεού! μουρμούρε. "Όλα μπορώ
να τό ύποφέρω τώρα, άφοδ εκείνη θρίσκαται σε άσφαλές κατα-
φύγιο!

—Άφήστε στην άκρη κάθε μοιρολατρεία, κι' άς προσπαθί-
σομε ως άυριο ναχομε ξεφύγει άπό δω, με κάθε θυσία ! Έ-
κανε έντονα ο Ιατρός.

—Έπειτα έσκυψε στις πληγές του έκθάμβου για τις άπροσδο-
κητες αύτες φράσεις στρατηγού, τις ξεήτασε με προσοχή και
πρόσθεσε:

—Η πληγές σας μου φαίνονται έλαφρές... Ο έρεθισμός τους
έχει πείσει... Νοιώθετε Ικανόν τόν έαυτό σας, για μια όδοιορτία
άρεκτων ώρνών ίσως;...

—Πιστεύω να τό θάναλο πέρα καλά, άν παραστή άπόλυτη ή
νάγκη! είπε με άπορία και πεποηθόν ο ποιειμένος γεροστρα-
τηγός.

—Κι' έμένα με ξεχνάτε, κύριέ μου; πετάχτηκε κι' είπε ο σω-
τηλός ως τότε Νέγρος Χούπτερ. Δέν με νοιώζετε Ικανόν να σας
σηκώσω στα μπράτσα μου, άν κουρασθήτε άπ' το δρόμο;

Ο στρατηγός έσφιξε με συγκίνηση το χέρι του πιστού Νέγρου
του. "Έπειτα στράφηκε πρός τόν Ιατρό, ο όποιός του έλεγε χα-
ρούμενα:

—Θαυμάσιο, αυτό!... Ύπεροχο!... Ύπομονη λοιπόν, όσο να
έφαρμόσω το σχέδιό μου, το όποιο θα μάς έξασφαλίσει την έπι-
τυχή δραπέτευσί μας..

Διακόπηκε. Βήματα άκούστηκαν κι' ο Ουακτένιο φάμκε σχε-
δόν άμέσως:

—Έ, πώς πάει ο πληγωμένος; ρώτησε το γιατρό.

—Σοβαράτάτη ή κατάστασί του! Έκανε με προσποητή άνη-
συχία έκείνος.

—Μπιά, μπιά, όλα θα διορθωθούν! είπε με άδιαφορία ο λήστωρ-
χος. "Άλλωστε, έλπίζω να τόν άφήσω γρήγορα έλεύθερον και τό-
τε θα κυτταχτή με όλη την άνεσ. του.. Και τώρα, γιατρέ, έλα
μαζύ μου... Άρεκτά περιποιήθηκες τα τραύματα του άρχηγού
σου!

Ο δόκτωρ άκολουθήσε πρόθυμα και χωρίς άντίρρηση τον
Ουακτένιο, άφοδ πρώτα άλλαξε γνεψιμο κρυφής συνεινηόσεως
με το στρατηγό, χωρίς να παρατηρηθή.

Η ήμέρα κύλησε χωρίς κανένα έπεισόδιο.

Ο στρατηγός κι' ο ύπηρέτης του περίμεναν τον έρχομό της
νύχτας άνωπομόνα. Η πεποηθίσι του Ιατρού είχε μετασθδή και
σ' αύτούς και χωρίς να τό θέλουν, ήλπιζαν με ήθερι με κάτι
το εύχάριστο.

Κατά το θράδυ, ο άξιός Ιατρός μας—κρατημένος σε άπομό-
νωσι, στο άλλο διαμέριμα του
σπληναιού που ήσαν οι λησταί—
φάνηκε νάρχεται πρός τόν στρα-
τηγό. Το πρόσωπό του άκτινο-
βολούσε άπό χαρά και στο χέρι
του κρατούσε Ένα θαδι άνανυμ-
νο σαν λαμπάδα.

—Τι έχετε λοιπόν, Ιατρέ; ρώ-
τησε ο στρατηγός, με άπορία
και με ζωνη έλπίδα. Τι το εύ-
χάριστο συμβαίνει;

—Στρατηγέ μου, άπλουστα-
τα, θρήκα το μέσον να ξεφύ-
γομε κι' οι τρεις μας, Έκανε ο
Ιατρός χαμογελώντας. Και μά-
ζί στα!

—Θέέ μου, τι θέλετε να πητε;
ξεφώνισε θραυιά άπ' τη λαχτά-
ρα ο στρατηγός.

—Τι θέλω να πώ... Τι θέ-
λω να πώ... θροντοφανούσε
τώρα ο δόκτωρ μας έξαλλός ά-
πό χαρά και δίχως να νοιάζε-
ται μήπως τόν άκούσουν. Θέ-
λω να πώ, ότι οι δήμιοι μας
κοιμούνται τώρα σαν μούφιοι.
Στοι τρεις σαν ψύ ο φ ι ο ι, ο ι,
και θα εμψηφούν μόνον ύστερα
άπό ΄ξη ώρες, το όλιγώτερο!...

—Δέν... δέν... έννοώ... φίλε
μου! τραύλισε έκθαμβός, άπο-
σβολωμένος ο στρατηγός.

Δέν ήταν καιρός για χρονο-
τριβές και για άσκοπο γάμο
πολυτιμών στιγμών, και για
πρώτη φορά ίσως στη ζωή του,
το κατάλαβε εύτυχώς ο άπερί-
γραπτος δόκτωρ μας. Γι' αύτό,
θιαστικά όσο και με σαφήνια,
έξήγησε:

—Άπλουστατο, στρατηγέ μου,
μεταξύ άλλων προχείρων φαρμάκων, είχα και γενναία ποσότητα
έγκυλωματος όπίου σ' Ένα μπουκαλάκι... Κατάφερα να τό
γύσω στη χύτρα που μαγειρεύω το φαγητό τους, χωρίς να με
άντιληφθή κανένας... Πρό μισής ώρας δειψήσαν... Και... και
τώρα άφισιωνμένοι όλοι τους κοιμούνται σαν θουβάλα!...

—Κι' ο άρχηγός τους, έπίσης;... Ο Ουακτένιο; ρώτησε με
άνέκφραστη χαρά ο στρατηγός.

—Ο διάβολος μόνάχα ξέριε, που τριγυρίζει αύτό το παληό
σκυλλο! Έκανε ο Ιατρός, σκιρτώντας άπό άβελη φρίκη στο έ-
κουσμα του όνόματος του άπαίσιου ληστωρχου. Λείπει άπ' το
άπόγευμα, χωρίς να πη σε κανένα που πάει!...

—Εμπρός, λοιπόν! ξεφώνισε με λαχτάρα ο στρατηγός. Τι κα-
θόμαστε; Άς πηγαίνουμε δολοταχώς, γιατί άπό στιγμή σε στι-
γη μπορεί να γυρίση!...

Οι τρεις δραπέτες, στρέφοντας παρευθός τη ράχι πρός το πρώ-
το διαμέριμα—όπου θρίσκόντοσαν οι κοιμημένοι λησταί—βυθ-
στηκαν στον μακρύ και θαυσιακότιμον διάδρομο, ο όποιός χω-
νόταν στα σπλάχνα του θοριακού, για να θγούν άπ' την έξοδα
του σπληναιού, ή όποια έβλεπε πρός το ποτάμι... Άπό αύτό το μέ-
ρος είχε μηθ ο δόκτωρ με τόν λήστωρχο—όπως θυμούμαστε—κι'
άπό αύτό το μέρος τούς τραβούσε τώρα μαζύ του, γιατί ήξερε
άπό πριν την περιοχή καλά.

(Ακολουθεί)

